

§ 3.

Denne lov træder i kraft straks.“

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det fremgik af den forhandling, som blev ført ved lovforslagets første behandling, at det var den almindelige opfattelse hos venstre og konservative, at man burde gennemføre bemyndigelsesforslagene uden at tage hensyn til de efterfølgende dækningsforslag. Regeringen har tidligere — og jeg har bekræftet det ved første behandling — erklæret sig villig til, såfremt det viste sig umuligt at nå til enighed om dækningsforslagene, da at medvirke til gennemførelsen af bemyndigelsesforslagene alene.

Jeg skal derfor tillade mig her ved lovforslagets anden behandling at stille et ændringsforslag, ifølge hvilket lovforslaget får titlen: Forslag til lov om tilvejebringelse af øget forsvarsberedskab og indeholder tre paragraffer: § 1, der giver forsvarsministeren bemyndigelse til at anvende 300 mill. kr. til dækning af særlige foranstaltninger vedrørende landets forsvar, § 2, der giver indenrigsministeren bemyndigelse til at anvende 50 mill. kr. til formål vedrørende civilforsvaret, og § 3, der fastslår, at loven træder i kraft straks. Jeg skal tillade mig at anbefale dette ændringsforslag til vedtagelse.

Alfred Jensen: Når jeg tillod mig at gøre indsigelse mod lovforslagets behandling i dette møde, var det på grund af de arbejdsvilkår, der har været budt os i det sidste halvandet døgn. To døgn er endnu ikke gået, men vi har holdt møde omtrent hele tiden. Fra kl. 14 i går eftermiddags til kl. 6 i dag måtte vi opholde os her i tinget, og til trods for at det intet hastværk havde, måtte vi møde i dag kl. 14 og foretage første behandling af dette lovforslag. Kun 10 minutter levnes der os til at se på det stillede ændringsforslag, til at tage stilling til det og forberede, hvad vi vil sige. Det er en uhyrlighed, en uhyrlighed, som man ikke kan være bekendt forud for et valg, og som faktisk bliver dobbelt urimelig, når man ved, at denne regering i nat har meddelt, at den vil opløse folketinget, og i dag til middag har udsendt meddelelse om, at folketinget bliver opløst den 4. september og valg udskrevet til den 5. september. Det forekommer mig at være langt udover

det, man kan tillade sig, at forlange, at en rigsdag, som er opløst, fordi den ikke makker ret, skal tage stilling til et forslag som det, vi her behandler. Dobbelt urimeligt er det naturligvis, når man faktisk ikke kan få besked om, hvad pengene skal bruges til. Jeg har efterlyst det flere gange ved første behandling. Jeg har kun fået den oplysning, at forsvarsministeren, hvis han efter valget fortsat er formand for forsvarskommissionen, skal drage omsorg for, at spørgsmålene kommer til behandling der. Det er jo ingen oplysning om, hvad disse penge skal anvendes til, og det drejer sig dog om 350 mill. kr.

Vi er ikke indforstået med denne lovgivning. Man kunne naturligvis diskutere sagen, selvom vi mener, det er urimeligt på de betingelser, vi arbejder under i øjeblikket, men det er dog helt galt, når man kommer og foreslår, at der bevilges 350 mill. kr., uden at der samtidig er enighed om dækning for disse 350 mill. kr., som praktisk talt kan bruges i indeværende finansår. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Ja!). Ja, det må man sige lige så let, som finansministeren siger det: ja! — 350 mill. kr. kan bruges, uden at der faktisk er dækning. Hvis vi andre, menige medlemmer i denne sal stiller forslag om 5, 6 eller 7 mill. kr.s brændselshjælp eller huslejhjælp eller julehjælp til arbejdsløse eller til andre kategorier af trængende, spørger man: Hvor er dækningen, hvor skal pengene komme fra? Her har vi fået meddelelse om, at det budget, der foreligger, er så strøget, at der måske kan blive en 5—6 mill. kr. i overskud — det er alt —, og så har man den dristighed at foreslå, at der uden videre skal bruges 350 mill. kr., uden at der kan skaffes dækning derfor. Man kommer med den undskyldning, at man er enig om, at der skal skaffes dækning. Ja, det tror jeg, man bliver nødt til at blive enig om, for der skal være en vis balance på statsregnskaberne, men man er dog ikke enig om, hvorledes dækningen skal tilvejebringes. Jeg ved ikke, om man overhovedet er i stand til at arbejde på den måde, at man uden videre bevilger 350 mill. kr., sender rigsdagen hjem og så overlader til den kommende rigsdag at finde ud af, hvordan man skal skaffe dækning for pengene. Nu kan selvfølgelig ethvert parti gå ud og sige til vælgerne: vi vil skaffe pengene på den og den måde, men ingen har garanti for, hvorledes pengene tilvejebringes.

Finansministeren — det er han da endnu — kan fare ud til vælgerne og sige: de rige skal betale. Det ærede medlem hr. Ole